

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoSr/2/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818200387
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3818200387.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobkyne G. N., narodenej dňa XX.XX.XXXX, bytom T. W. č. XXX, R., proti žalovanému J. Y. G., s.r.o., so sídlom H., C. č. 5, V. XX XXX XXX, zastúpenému U. Y., s.r.o. so sídlom H., C. č. 5, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 16. apríla 2018, č.k. 12Csr/1/2018-107 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyňa **m á** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom zrušil rozsudok Stáleho rozhodcovského súd zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, zriadeným záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž, so sídlom Rusovská cesta 15, Bratislava, IČO: 45 744 971, sp.zn. SRSAspA 02309/17 zo dňa 10.11.2017 (výrok I.), žalobkyňi nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že dňa 29.09.2006 podala žalobkyňa žiadosť o vydanie pôžičkovej karty Žolík, na základe ktorej, po podpise žiadosti žalovaným dňa 18.10.2006, bol žalobkyňi poskytnutý úverový rámec vo výške 30.000,- Sk, ktorý bol následne navýšený na sumu 3.150 eur. Žalobkyňa sa zaviazala úver splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 1.000 Sk, resp. po navýšení úverového rámca v mesačných splátkach po 105 eur. Žalovaný pripojil k písomnému vyjadreniu výzvu D. z 09.05.2011, ktorou banka vyzývala žalobkyňu k zaplateniu dlžných splátok vo výške 105 eur, výzvou z 29.05.2011 upozorňovala banka žalobkyňu na dlh v celkovej výške 210 eur a ďalšou výzvou zo dňa 30.06.2011 na dlh v celkovej výške 315 eur. Listom zo dňa 31.07.2011 VÚB a.s. Bratislava (ďalej aj len „banka“) žalobkyňi oznámila, že pristupuje k vyhláseniu okamžitej splatnosti celého dlžného zostatku na kreditnej karte Žolík vo výške 3.617,01 eur. Dňa 23.11.2015 došlo k postúpeniu pohľadávky z úverovej zmluvy z banky na žalovaného. Tak, ako to vyplýva z Dohody o uznaní dlhu a jeho splácaní z 13.09.2011 uzavretej medzi právnym predchodcom žalovaného v postavení veriteľa a žalobkyňou v postavení dlžníka, žalobkyňa uznala čo do dôvodu a výšky svoj záväzok zo zmluvy č. XXXXXXXXXX voči banke, ktorý mal predstavovať sumu vo výške 3.617,01 eur (č.l. 54). Listom zo dňa 27.06.2017 (Pokus o zmier) žalovaný vyzýval žalobkyňu k zaplateniu dlžnej sumy 2.144,15 eur, pozostávajúcej z neuhradeného úveru vo výške 1.696,93 eur, zmluvného úroku vo výške 231,88 eur a nákladov inkasného konania vo výške 215,34 eur najneskôr do 04.07.2017. Dňa 17.05.2016 došlo k uzavretiu Dohody, ktorou uznala žalobkyňa podľa § 110 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) čo do právneho dôvodu a výšky svoj záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 18.10.2006 s pôvodným veriteľom D.

a.s.. Dĺžná suma pozostáva z istiny 1.853,06 eur a príslušenstva. Dohoda bola podpísaná žalovaným 07.05.2016 a žalobkyňou 17.05.2016. Dňa 17.05.2016 bola podpísaná aj Rozhodcovská zmluva medzi žalovaným a žalobkyňou, v ktorej v článku I - „Základné ustanovenia“ je upravené postavenie Stáleho rozhodcovského súdu pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Bratislava, Vansovej č. 2, ktorý je zapísaný v zozname stálych rozhodcovských súdov oprávnených rozhodovať spotrebiteľské rozhodcovské spory, pričom spotrebiteľským rozhodcovským konaním sa rozumie konanie podľa zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. V článku II - „Predmet zmluvy“ je dohodnuté, že všetky spory, ktoré vzniknú z Dohody uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom pod číslom XXXXXXXX podpísanej veriteľom dňa 03.05.2016, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie alebo spory, ktoré vzniknú na základe tejto Dohody alebo spory, ktoré vzniknú z právnych vzťahov, ktoré zabezpečujú záväzky z tejto Dohody, budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom podľa jeho vnútorných predpisov, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu. V článku III - „Poučenie o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní určené spotrebiteľovi“ sa nachádza poučenie o možnosti spotrebiteľa obrátiť sa aj na všeobecný súd, o možnosti podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku a podobne. Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva je platná a účinná dňom podpisu všetkými zmluvnými stranami. Formulár spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy obsahuje aj vyhlásenie dlžníka: „S uzatvorením tejto spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy súhlasím a zároveň vyhlasujem, že som bol pred uzatvorením tejto spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy osobitne informovaný a poučený o dôsledkoch uzavretia spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy“. Dňa 10.11.2017 bol vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž so sídlom Bratislava, Vansovej č. 2 rozhodcovský rozsudok sp. zn. SRSAspA 02309/17, ktorým bol žalobcovi (v tomto konaní žalovanému) priznaný nárok na zaplatenie istiny vo výške 1.668,91 eur spolu s úrokmi z omeškania a náhradou trov konania v splátkach po 40 eur mesačne.

3. Súd prvej inštancie predovšetkým skúmal, či žalobkyňa podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku včas. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný dňa 10.11.2017, pričom žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola podaná na súd dňa 25.01.2018, teda v zákonnej trojmesačnej lehote, tak ako predpokladá § 46 ods. 3 citovaného zákona. Išlo teda zo strany žalobkyne o včasné uplatnenie žalobného nároku.

4. Preskúmajúc predložený rozhodcovský rozsudok a pripojenú Rozhodcovskú zmluvu a Dohodu o uznaní dlhu a jeho splácaní, berúc do úvahy dôvody, pre ktoré žalobkyňa navrhuje zrušiť rozhodcovský rozsudok, dospel súd prvej inštancie k záveru, že Rozhodcovská zmluva je neplatným právnym úkonom, preto nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci vydať rozhodcovský rozsudok.

5. V predmetnej veci mala právomoc rozhodcovského rozsudku založiť Rozhodcovská zmluva zo dňa 17.05.2016. V konaní bolo preukázané, že žalovaný ako právny nástupca pôvodného veriteľa zo spotrebiteľského vzťahu predkladá na vopred predtlačenej formulárovej podobe žalobkyňi ako dlžníkovi rozhodcovskú zmluvu, ktorá mala založiť právomoc rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Je nepochybné, že medzi právnym predchodcom žalovaného, D., a.s., H. a žalobkyňou ako spotrebiteľom, bola uzatvorená Zmluva o vydaní pôžičkovej karty Žolík, ktorou bol žalobkyňi poskytnutý úverový limit 30.000,- Sk. Išlo o formu úverovej zmluvy v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože žalobkyňa mala vyčerpané prostriedky vrátiť formou splátok, teda odložených platieb za dohodnutých podmienok. Uvedená zmluva je nepochybne zmluvou o spotrebiteľskom úvere, resp. spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. ustanovení Občianskeho zákonníka, pretože ide o odpltnú zmluvu uzavretú medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Dlh žalobkyňi ako spotrebiteľa z neuhradených mesačných splátok vznikol nepochybne v roku 2011, čo vyplýva z priložených výziev zo strany banky. Dňa 17.05.2016 doručil právny nástupca veriteľa žalobkyňi pripravenú a veriteľom podpísanú Dohodu o uznaní dlhu a úhrade pohľadávok v splátkach a zároveň Rozhodcovskú zmluvu, pričom obe listiny sú veriteľom podpísané 07.05.2016. Z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že žalobkyňa mala možnosť sa s oboma listinami oboznámiť, tieto podpísať nezávisle od seba bez časového limitu. Žalobkyňa naopak v konaní sp.zn. 15Csr/1/2018 tvrdila, že dostala pri návšteve kuriéra listiny len na podpis a bola v tom, že ide o dohodu o splátkach a nevedela, čo podpisuje a nebola nijako informovaná, o aké následky akých právnych úkonov ide. Zo znenia rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že sa vzťahuje k riešeniu sporov z Dohody o uznaní dlhu a úhrade pohľadávok v splátkach podpísanej dňa 07.05.2016 veriteľom. Zákonnou náležitosťou spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy je označenie spotrebiteľskej zmluvy alebo spotrebiteľských zmlúv, na spory z ktorých sa vzťahuje spotrebiteľská rozhodcovská zmluva. Podľa

právneho názoru súdu prvej inštancie je Rozhodcovská zmluva neplatná, pretože sa nevzťahuje k spotrebiteľskej zmluve, neobsahuje označenie spotrebiteľskej zmluvy, ale obsahuje označenie Dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach, ktorá dohoda nie je spotrebiteľskou zmluvou. Definícia pojmu spotrebiteľskej zmluvy je obsiahnutá v § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy koná v rámci svojej podnikateľskej činnosti, pričom dodávateľom zo spotrebiteľskej zmluvy, resp. zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola D., resp. jej právny nástupca. V danej veci išlo o Zmluvu o poskytnutí kreditnej karty, ktorou bol žalobkyni poskytnutý úver. Len táto zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, pretože táto zmluva upravuje vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán medzi dodávateľom a spotrebiteľom vo vzťahu k predmetu plnenia, a to poskytnutiu úveru. Dohoda o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach nezakladá nový spotrebiteľský vzťah medzi dodávateľom a veriteľom, táto dohoda slúži predovšetkým ako zabezpečovací prostriedok k peňažnému záväzku. Z tohto dôvodu neobsahuje predmetná spotrebiteľská Rozhodcovská zmluva zákonnú obsahovú náležitosť, a to správne označenie spotrebiteľskej zmluvy, preto je v zmysle § 39 OZ neplatná, pre rozpor s § 3 ods. 3 písm. b/ zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

6. Neplatnosť Rozhodcovskej zmluvy súd prvej inštancie videl aj v nekalej obchodnej praktike, ktorú žalovaný používa pri uzatvorení tak významného právneho úkonu, akým takáto zmluva je. Pokiaľ predkladá spotrebiteľovi vopred pripravenú zmluvu kuriér spolu s dohodou o splátkach a uznaní záväzku, je evidentné, že spotrebiteľ nemal vedomosť v tak krátkom časovom období si prečítať obsah zmluvy a už vôbec nie pochopiť význam Rozhodcovskej zmluvy ako takej. Celé znenie spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy je vopred naformulované osobou dodávateľa, pričom žalovaný ako nástupca dodávateľa v zmluve predformuluje text vyhlásenia dlžníka, že bol pred uzatvorením zmluvy osobitne informovaný a poučený o dôsledkoch uzavretia spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy. Ťažko možno predpokladať, že „pred“ podpisom zmluvy bol informovaný a poučený o dôsledkoch uzavretia Rozhodcovskej zmluvy. Takéto konanie nemôže požívať právnu ochranu (§ 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, resp. § 8 ods. 3, 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa).

7. Dôvod neplatnosti z hľadiska určitosti vyjadrenia spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy súd prvej inštancie videl aj v tom, že predmet zmluvy odkazuje na Dohodu podpísanú veriteľom dňa 03.05.2016, pričom predložená dohoda bola podpísaná veriteľom dňa 07.05.2016, pričom nemožno vylúčiť, že v tej istej veci boli dané na podpis aj viaceré dohody, čo však samo o sebe nemá zásadný význam vzhľadom na horeuvedený dôvod neplatnosti rozhodcovskej zmluvy.

8. Okrem toho sú dôvodné aj námietky žalobkyne, týkajúce sa neplatnosti Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. Súdna prax už v minulosti riešila prax veriteľov pri uzatváraní dohôd o uznaní záväzkoch, ktoré by boli evidentne premlčané, keby bol dlžník mal vedomosť a informáciu o tom, že uznáva premlčaný dlh. Ak žalobkyni vznikol dlh v banke v roku 2011, je evidentné, že v roku 2016 bol jej prípadný dlh premlčaný, preto podľa názoru súdu prvej inštancie sú dôvodné pochybnosti o platnosti uznávacieho prejavu žalobkyni (§ 558 OZ). Žalobkyňa pritom evidentne vedomosť o premlčaní dlhu v čase podpísania uznávacieho prejavu nemala.

9. Keďže len platná spotrebiteľská rozhodcovská zmluva môže založiť právomoc rozhodcovského súdu, súd prvej inštancie zrušil rozhodcovský rozsudok, pretože bol vydaný rozhodcovským súdom na podklade neplatnej rozhodcovskej zmluvy (§ 2 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní) a ďalej sa nezaoberal ďalšími tvrdenými dôvodmi neplatnosti rozhodcovského rozsudku. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 45 ods. 1, 3, § 2 ods. 1, § 3 ods. 1, 2, 3 písm. b) zák. č. 335/2014 Z.z., o trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP.

10. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne, resp. rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Vytýkal súdu prvej inštancie, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko neboli v konaní preukázané dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle ustanovenia § 45 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Nesúhlasil s výkladom súdu prvej inštancie ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, že banka môže postúpiť na iný subjekt iba tú časť svojej pohľadávky, ktorá

je v čase postúpenia splatná, t. j. v danej veci iba tie splátky úveru, ktoré boli v čase postúpenia splatné a s ktorými bol žalobca v omeškaní. Mal za to, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky na postupníka bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka v pôvodnom rozhodcovskom konaní. Z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Zákonodarca rozlišuje dva pojmy - peňažný záväzok ako celok a pojem časť peňažného záväzku, ktoré jednoznačne identifikoval v citovanom zákonom ustanovení a preto banka môže postúpiť aj nezosplatnenú pohľadávku. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15Co/511/2015 zo dňa 09.12.2015, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/540/2015 z o dňa 04.11.2015, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19C/34/2012 zo dňa 24.04.2014. Zastával názor, že preukázal svoju aktívnu legitimáciu v rozhodcovskom konaní, čo preukázal oznámením postupcu o postúpení pohľadávky. Následne citoval ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách a dôvodil, že citované ustanovenie nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalovaného v rozhodcovskom konaní ako postupníka pohľadávky. Norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 Zákona o bankách nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalobcovi, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 Zákona o bankách. Nedoručením výzvy v zmysle § 524 Obč. zákonníka môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo Zákona o bankách a preto s nedoručením tejto výzvy nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ust. § 50 ods. 1 Zákona o bankách. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.03.2016, sp. zn. 12Co/223/2015. K platnosti rozhodcovskej zmluvy zo dňa 17.05.2016 poukázal na skutočnosť, že žalobca mal možnosť výberu podpisu a nebol ničím nútený, podpis rozhodcovskej zmluvy alebo dohody nebol podmienený podpisom iných dokladov, napr. poskytnutím úveru, vyplatením peňažných prostriedkov a bol na samostatnom liste, zreteľne označený názvom, ktorý ozrejmuje obsah tohto dokumentu, pričom žalobca mohol kedykoľvek aj bez udania dôvodu až do začatia rozhodcovského konania od tejto zmluvy odstúpiť. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Nitra sp. zn. 9CoE/265/2015 zo dňa 28.01.2016, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoE/372/2013 zo dňa 21.11.2013, č.k. 41CoSr/4/2017-190 zo dňa 29.11.2017. Ďalšie rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica a Okresného súdu Považská Bystrica, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.02.2012 sp.zn. 1Cdo/48/2010. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že rozhodcovská zmluva je neplatná, pretože sa nevzťahuje k spotrebiteľskej zmluve, neobsahuje jej označenie, nakoľko so žalobcom uzavrel Dohodu na základe zmluvného vzťahu, ktorý vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy, a preto je logické, že v rozhodcovskej zmluve označil Dohodu. Výklad súdu prvej inštancie považoval za formalistický.

11. Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

12. Ďalšie vyjadrenia v danej veci podané neboli.

13. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

14. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalovaným vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil pre svoje rozhodnutie významné dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ust. § 220 CSP. Námietky žalovaného, uvedené v podanom odvolaní, sú totožné s námietkami uplatnenými pred súdom prvej inštancie, súd prvej inštancie sa s nimi dostatočne vysporiadal, preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli žalovaným tvrdené, ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie dodáva nasledovné:

15. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva nasledovné:

16. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o zrušení rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, zriadeným záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž, so sídlom Rusovská cesta 15, Bratislava, IČO: 45 744 971, sp.zn. SRSAspA 02309/17 zo dňa 10.11.2017 na tom skutkovom základe, že rozhodcovská zmluva zo dňa 17.05.2016, na ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc, je neplatným právnym úkonom jednak z dôvodu, že v nej absentuje označenie spotrebiteľskej zmluvy, na spory z ktorej sa vzťahuje, čo je zákonná náležitosť spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, ale obsahuje označenie Dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávok v splátkach, ktorá dohoda nie je spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko len upravuje vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán vo vzťahu k predmetu plnenia, a to poskytnutí úveru, nezakladá však nový spotrebiteľský vzťah medzi dodávateľom ako veriteľom a spotrebiteľom. Rozhodcovská zmluva neobsahuje zákonnú obsahovú náležitosť, a to správne označenie spotrebiteľskej zmluvy, preto je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatná pre rozpor s § 3 ods. 3 písm. b) zák. č. 335/2014 o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Rozhodcovskú zmluvu považoval za neplatnú i z dôvodu, že spotrebiteľ nemal možnosť si v krátkom čase, ktorý mu bol poskytnutý, zmluvu prečítať (doručené kuriérom) a nebol schopný pochopiť význam rozhodcovskej zmluvy ako takej, pričom celé znenie rozhodcovskej zmluvy, vrátane vyhlásenia žalobkyne ako dlžníčky, že bola informovaná a poučená o dôsledkoch podpisu zmluvy, bolo predformulované žalovaným a žalobkyňa ho ovplyvniť nemohla.

17. Žalovaný v podanom odvolaní uvádzal množstvo argumentov týkajúcich sa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, poskytoval výklad týchto ustanovení, citoval toto rozhodnutie a poukazoval v tejto súvislosti na množstvo rozhodnutí iných krajských a okresných súdov, k skutkovému a právnemu posúdeniu tejto konkrétnej veci súdom prvej inštancie, k neplatnosti rozhodcovskej zmluvy sa vyjadril len tak, že žalobca mal možnosť výberu podpisu a nebol ničím nútený, podpis Rozhodcovskej zmluvy alebo Dohody nebol podmienený podpisom iných dokladov, napríklad poskytnutím úveru, vyplatením peňažných prostriedkov. Podpis jednotlivých dokumentov nebol podmienený, každý z dokumentov bol na samostatnom liste zreteľne označený názvom, ktorý ozrejmuje obsah, toho ktorého dokumentu, pričom žalobca mohol kedykoľvek aj bez udania dôvodu až do začatia rozhodcovského konania od zmluvy odstúpiť. Nestotožnil sa s právnym názorom súdu, že rozhodcovská zmluva je neplatná, pretože sa nevzťahuje k spotrebiteľskej zmluve, neobsahuje označenie spotrebiteľskej zmluvy, nakoľko žalovaný so žalobcom uzavrel Dohodu na základe zmluvného vzťahu, ktorý vznikol so spotrebiteľskej zmluvy a preto je logické, že žalovaný v Rozhodcovskej zmluve uviedol práve Dohodu a výklad súdu považuje za formalistický.

18. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa dňa 29.09.2006 podala žiadosť o vydanie pôžičkovej karty Žolík, na základe ktorej bol dňa 18.10.2006 poskytnutý úverový rámec vo výške 30.000,- Sk, ktorý bol následne navýšený na sumu 3.150,- Eur, žalobkyňa sa zaviazala úver splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 1.000,- Sk, resp. po 105,- Eur mesačne po navýšení úverového rámca. Pôvodný veriteľ (D.) uzatvoril dňa 23.11.2015 so žalovaným zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalobkyňi žalovanému. Dňa 17.05.2016 došlo medzi stranami sporu k uzavretiu dohody o uznaní záväzku o úhrade pohľadávky v splátkach č. XXXXXXXX, na základe ktorej žalobkyňa uznala čo do právneho dôvodu a výšky záväzkov voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy č. XXXXXXXX zo dňa 18.10.2006 s pôvodným veriteľom X. Q. R. a.s., správca za D. a.s. vo výške istiny 1.853,06 Eur a ostatného príslušenstva, úroku z omeškania 9,5% ročne zo sumy 1.925,12 Eur za dobu od 01.11.2015 do splatnosti poslednej splátky podľa dohody. V rovnaký deň, t.j. 17.05.2016 strany sporu uzavreli Spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu v zmysle § 3 zák. č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, z ktorej vyplynulo, že stálym rozhodcovským súdom v zmysle zmluvy sa rozumie rozhodcovský súd s názvom Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, Bratislava (čl. I.) všetky spory, ktoré vzniknú z Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzavretej medzi stranami sporu pod číslom A., podpísanej veriteľom dňa 03.05.2016, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, alebo spory, ktoré vzniknú na základe tejto dohody alebo spory, ktoré vzniknú z právnych vzťahov, ktoré zabezpečujú záväzky z tejto dohody budú riešené pred stálym rozhodcovským súdom podľa jeho vnútorných predpisov a to jedným rozhodcom, ustanoveným podľa vnútorných predpisov stáleho rozhodcovského súdu (čl. II.). Dňa 10.11.2017 bol vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, Bratislava rozhodcovský rozsudok sp. zn. SRSAspa

02309/17, ktorým bol žalovanému v tomto konaní priznaný nárok na zaplatenie istiny vo výške 1.668,91 Eur spolu s úrokmi z omeškania, náhrada trov konania v splátkach po 40,- Eur mesačne.

19. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie a medzi stranami sporu nebolo sporné, že právny vzťah, založený medzi žalobkyňou a žalovaným rozhodcovskou zmluvou zo dňa 17.05.2016, bolo nutné posúdiť podľa predpisov spotrebiteľského práva. Ustanovenia spotrebiteľského práva treba totiž aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, v danom prípade zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou zo dňa 29.09.2006, teda aj na právny úkon uznania dlhu a uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy. Je totiž nepochybné, že žalobkyňa bola spotrebiteľom, nakoľko nie je zrejmé, že by pri uzatváraní zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. V prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ). Žalovaný (ako veriteľ) nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali nespotebiteľský charakter zmluvy.

20. Zákaz neprimeranosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľských zmluvách je potrebné chápať tak, že podnikateľ ako zmluvná strana spotrebiteľskej zmluvy nesmie zneužívať svoje silnejšie postavenie, dané tým, že spotrebiteľ nie je fakticky schopný presadiť akékoľvek zmeny formulárových zmluvných podmienok, a že pri úverových zmluvách koná spotrebiteľ vlastne pod tlakom finančnej tiesne, a tak podnikateľ môže získať nefér výhody. Takouto výhodou je aj prenesenie sporu zo sústavy nezávislých súdov na rozhodcu, s ktorým podnikateľ dlhodobo spolupracuje a poskytuje mu zdroj príjmu.

21. V danom prípade je zrejmé, že žalobkyňa podpísala so žalovaným rozhodcovskú zmluvu, predmetom ktorej bolo riešenie sporov, ktoré vzniknú z Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávok v splátkach uzavretej v splátkach pod č. XXXXXXXX podpísanej veriteľom dňa 03.05.2016. Pokiaľ ide o dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, táto listina uvádza spotrebiteľa do omylu v tom, že vzbudzuje dojem, že uznanie záväzku je dvojstranný právny úkon, ktorý je obojstranne výhodný. Okrem toho z tejto listiny vyplýva, že uznanie záväzku bolo predpokladom dohody o splátkach.

22. Odvolací súd zastáva názor, že rozhodcovská zmluva, uzatvorená medzi stranami sporu dňa 17.05.2016, na ktorej založil rozhodcovský súd právomoc konať v predmetnej veci, je potrebné považovať za neprijateľnú, a preto neplatnú. V predmetnej veci odvolací súd, s ohľadom na zásadu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, pri riešení tejto právnej otázky vychádzal z rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13.03.2018, č.k. 16CoE/2/2018-49, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.02.2018, sp. zn. 19CoE/2/2018). Uvedená rozhodcovská zmluva totiž bola uzavretá vo formulárovej podobe, ktorú predkladal žalovaný žalobkyňi, nebola individuálne dojednaná, jej obsah žalobkyňa nemohla ovplyvniť. Veriteľ mohol na základe tejto rozhodcovskej zmluvy vec predložiť na prejednanie rozhodcovskému súdu, ktorý sám určil a vylúčiť tak súd, ktorý by bol inak príslušný. Žalobkyňa ako spotrebiteľ týmto stratila právo brániť sa voči nárokom veriteľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska. V súlade s ustanoveniami rozhodcovskej zmluvy spočíval výber rozhodcovského súdu na zmluvnej strane, podávajúcej žalobný návrh. Rozhodcovská zmluva, uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa si vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Vznik rozhodcovskej zmluvy vyžaduje individuálne rozhodnutie spotrebiteľa o tom, že si vymieňuje rozhodcovské konanie, a to preukázateľne. Vychádzajúc z komplexnej úpravy rozhodcovskej zmluvy je potrebné túto považovať v celosti za neprijateľnú, spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to aj v nadväznosti na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (sp. zn. C-240/98 až C-244/98, C-40/08, C-473/00, C-243/08, C-168/05 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, naposledy uznesenie zo dňa 24.04.2017, sp. zn. 3Cdo/1303/2015). Rozhodcovská zmluva v danej veci od spotrebiteľa fakticky vyžaduje, aby sa podriadil výlučne rozhodcovskému konaniu, ktoré sa v danej veci na základe predmetnej rozhodcovskej zmluvy aj uskutočnilo. Na neprijateľnom charaktere tejto rozhodcovskej zmluvy nič nemení to, že umožňuje voľbu medzi právomocou rozhodcovského a všeobecného súdu, nakoľko táto voľba prislúchala výlučne žalujúcemu bez možnosti ju následne zmeniť. S prihliadnutím na povahu daného právneho vzťahu medzi dodávateľom a spotrebiteľom je takáto „voľba“ právomoci iba formálna, iluzórna a zodpovedá len záujmom dodávateľa. Rozhodcovskú zmluvu tak podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné vyhodnotiť ako neprijateľnú, postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho

zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy. Vzhľadom na to, že dojednaná podmienka, ukladajúca spotrebiteľovi povinnosť podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, vyvolanému dodávateľom, má za následok neplatnosť rozhodcovskej zmluvy v rozhodcovskom konaní, nemal byť rozhodcovským súdom uplatnený nárok vôbec prejednaný a rozhodnutý. Pokiaľ rozhodcovský súd založil svoju právomoc na absolútne neplatnej rozhodcovskej zmluve, je rozhodcovský rozsudok potrebné zrušiť podľa § 45 ods. 1 písm. e) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

23. Už len z týchto dôvodov odvolací súd rozhodcovskú zmluvu, na ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc, považoval za neplatnú a nebolo významné sa zaoberať ďalšími dôvodmi neplatnosti rozhodcovskej zmluvy uvádzanými súdom prvej inštancie. Na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy nebolo možné založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne rozhodol, keď rozhodcovský rozsudok s poukazom na zistený skutkový stav v zmysle § 45 ods. 1 písm. e/ zák. č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní zrušil.

24. K námietkam žalovaného vo vzťahu k ustanoveniu § 92 ods. 8 Zákona o bankách odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vo svojom bode 26 uviedol, že sa nezaoberal ďalšími tvrdenými dôvodmi neplatnosti rozhodcovského rozsudku a to, že nebolo prihliadané na ochranu spotrebiteľa a rozhodcovský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, zaoberal sa síce námietkou žalobkyne týkajúcou sa neplatnosti postúpenia pohľadávky, a tým vecnej legitímácie žalovaného na podanie návrhu na rozhodcovský súd, s ktorou sa stotožnil, uvedený záver však nebol dôvodom zrušenia rozhodcovského rozsudku, keď súd prvej inštancie rozhodcovský rozsudok zrušil výlučne z dôvodov neplatnosti rozhodcovskej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu.

25. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vrátane rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania, ktoré neboli žalovaným osobitne spochybnené, potvrdil.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňa, ktorá bola v konaní úspešná, priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

27. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).